

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மலேசியத் தமிழரின் அடையாளங்கள்

இணைபேராசிரியர் வே. சபாபதி¹
Associate Professor Dr.V.Sabapathi¹

Abstract

The identity of the Malaysian Tamils in the Tamil Short Stories of Malaysia is based on the migrated Tamils. The short stories depict the way of life of Tamil Diaspora there, their experiences, struggles settled in Estates during the Japanese regime. The hurdles faced by Tamils in the construction of Sayam Railway, the dangers of Communist Terrorism, division of Estates, difficulties of the right residing in Malaysia, the red identity card menace, sense of impermanence, etcetera are some of the themes of Malaysian Tamil short stories. The Tamils living outside Malaysia are mostly not aware of these problems. This paper attempts to expose the problems of identity of the Malaysian Tamils and to inform the Tamils living abroad through the Malaysian Tamil Short Stories.

Key Words : Malaysian Tamils, Malaysian Tamil Short Stories, Identity of Tamils, Diaspora

முன்னுரை

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் தமிழர் அடையாளம் என்பதானது புலம்பெயர்ந்த மலேசியத் தமிழர்க்கே உரிய, அவர்களை மட்டுமே சிறப்பாகக் காட்டக்கூடிய வாழ்வியல் முறை, வாழ்வியல் அனுபவங்கள், போராட்டங்கள் போன்ற கூறுகளை உள்ளடக்கியதாகும். அவ்வகையில் மலேசியச் சூழலில் காணப்படும் தோட்டப்புற வாழ்க்கை, ஜப்பானியர் ஆட்சியின்போது மலேசியத் தமிழர்களுக்கு நேரிட்ட மோசமான வாழ்க்கை, சயாம் மரண இரயில்பாதையினால் ஏற்பட்ட போராட்ட வாழ்க்கை, கம்யூனிசப் பயங்கரவாதத்தினால் அவர்களுக்கு உண்டான இடர்மிசுந்த வாழ்க்கை, தோட்டத் துண்டாடலினால் உண்டான அவல வாழ்க்கை, குடியரிமைச் சிக்கலும் சிவப்பு அடையாளக் கார்டும் ஏற்படுத்திய நிரந்தரமற்ற வாழ்க்கைமுறை போன்றவை அவற்றுள் சில. இவ்வனுபவங்கள் மலேசியத் தமிழர்களுக்குரியதாகி அவர்களைச் சுட்டும் தனித்த அடையாளங்களாக உள்ளன. இவை பிறநாட்டுத் தமிழர்களிலிருந்து மலேசியத் தமிழர்களைத் தனித்து இனங்காட்டுகின்றன. இந்த அடையாளக் கூறுகள் அடங்கியுள்ள ஆவணங்களுள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளும் அடங்கும். இக்கட்டுரையில் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் துணைகொண்டு மலேசியத் தமிழரை அடையாளப்படுத்தும் கூறுகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1.0 மலேசியாவில் தமிழர்களும் தமிழும்

மலேசியாவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் குறிப்பாகத் தமிழகத்திற்கும் ஏற்பட்டிருந்த தொடர்புகளை ஐரோப்பியர் வருகைக்கு முந்தையது என்றும், ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பிந்தையது என்றும் இரண்டாகப் பிரித்துக் காணலாம். முதல்காலகட்டத் தொடர்பு ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முற்பட்ட பழமை வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த முதல் காலகட்டத் தொடர்பு ஓர் உயர்ந்த நிலையில் வணிகம், அரசியல் என்ற அளவில் காணப்படுகின்றன. அக்காலப்பகுதியில் பெருவணிகர்களும் அரசியல், பண்பாட்டுத்

¹The author is a Associate Professor in the Department of Indian Studies, University of Malaya, Kuala Lumpur, Malaysia. sabavenu@um.edu.my.

தூதுவர்களும் வந்து, பின் மீண்டும் தமிழகத்திற்கே திரும்பிவிட்டதற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. இன்றைக்கு இந்நாட்டில் வாழ்கின்ற தமிழர்களுக்கும் அந்த முதல் காலகட்டத் தமிழர்களுக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை. ஏனெனில், இன்று இந்நாட்டில் வாழும் தமிழர்கள் முதல்காலகட்டத் தொடர்புகளின்வழி இங்கு வந்து சென்றவர்களின் சந்ததியினர் அல்லர். மேலும், இந்த முதல் காலகட்டத்தில் இங்குத் தமிழர்கள் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் வளர்த்ததற்கான சான்றுகளும் கண்டறியப்படவில்லை.

இரண்டாம் காலகட்டத் தொடர்பானது ஐரோப்பியர் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்குப் பொருளாதார வளந்தேடி வந்ததற்குப் பின்னால் ஏற்பட்டது. குறிப்பாக, இத்தொடர்பு கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடங்கியது. இந்த இரண்டாம் காலகட்டத் தொடர்பு முதல் காலகட்டத் தொடர்புபோல, ஓர் உயர்ந்த நிலையில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடிய உன்னதமான நிலையில் ஏற்படவில்லை. மாறாக, சக்திவாய்ந்த ஒரு நாட்டினிடம் அடிமைப்பட்டிருந்த இரண்டு அடிமை நாடுகளில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்குக் கூலிவேலை செய்வதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட கூலிப்பட்டாளங்களால் இந்த இரண்டாம் காலகட்டத் தொடர்பு ஏற்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தென்கிழக்காசியாவில் ஆங்கிலேயரின் பலமும் செல்வாக்கும் பெருகப் பெருக, அக்காலப் பகுதி முதல் அன்றைய மலாயாவின் பல மாநிலங்கள் ஒவ்வொன்றாய் ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் கீழ் வந்தன. இவ்வாறாக, 1914-ஆம் ஆண்டில் மலாயா தீபகற்பம் முழுவதும் ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்து அவர்களின் அரசியல் அதிகாரத்திற்கும் ஆட்சிக்கும் அடிமையானது.

மலாயாவில் முழுமையான பலம் கிடைத்ததும், ஆங்கிலேயர் மலாயாவின் வளங்களைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டனர். அதன்விளைவு இயற்கைக் காடுகள் நிறைந்த மலாயாவைத் தோட்ட முறையில் பொருளாதாரப் பயிர்களை உருவாக்க முனைந்தனர். எனவே, காடுகளை அழிக்கவும் தோட்டங்களை உருவாக்கவும், அத்தோட்டங்களில் வேலை செய்யவும் இந்தியர்கள் குறிப்பாக, தமிழர்கள் கூலிகளாகப் பெருமளவிற்குக் கொண்டுவந்து குடியேற்றப்பட்டனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் உலகச் சந்தையில் ரப்பரின் தேவை பெருகப் பெருக, அத்தேவையை நிறைவுசெய்ய தமிழ் மக்கள் பெருந்திரளாக இங்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட்டனர். இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் தென்னிந்தியத் தமிழினே ஆங்கிலேயருக்குத் திருப்திகரமான வேலைக்காரனாக இருந்துள்ளான் (Indians in Malaya, p.p. 171-183) எனும் வரலாற்றாசிரியரின் குறிப்பு இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் காரணத்தாலேயே இந்நாட்டில் பிற இந்தியர்களைக் காட்டிலும் தமிழர்களின் எண்ணிக்கைப் பன்மடங்கு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது.

2.0 மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றம்

பத்தொன்பதாம், இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் கூலிப்பட்டாளங்களாகக் கொண்டுவரப்பட்ட தமிழர்களால்தான் மலேசியாவில் தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் கால்கொள்ளத் தொடங்கிற்று. தமிழர்களுள் பெரும்பான்மையோர் தோட்டப்புறங்களை வாழுமிடமாகக் கொண்டிருந்ததனால், தமிழ்மொழியும் இலக்கிய முயற்சிகளும் தோட்டப்புறங்களில்தான் தொடக்கத்தில் தோன்றி வளரத் தொடங்கிற்று. பாமரத்தனம் நிறைந்த இப்பாட்டாளி வர்க்கம் தமிழைத்தவிர வேறெந்த மொழியையும் அறிந்திராத காரணத்தால் தமிழையே எல்லாச் சூழல்களுக்கும் பயன்படுத்த வேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலையில் இருந்தது. காலப்போக்கில் தமிழர்கள் இந்நாட்டிலேயே குடியுரிமை பெற்றுத் தொடர்ந்து வாழவேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலை இருந்ததும், தமிழ் இங்கு ஆழமாகக் காலூன்றுவதற்கு ஒரு காரணமாக அமைந்தது. நகர்ப்புறத் தாக்கத்திலிருந்து முற்றிலுமாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட, பிறவற்றைப் பற்றி சிந்திக்க அறவே வாய்ப்பில்லாத, எந்தவொரு வசதிகளுமற்ற ஒரு நெருக்கடி நிறைந்த சூழலில் தங்களின் மொழி, இலக்கியம், கலை, பண்பாடு, சமயம், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றைப்

பேணுவதற்குத் தொடக்ககாலப் பகுதியிலிருந்தே முனைந்துள்ளனர். இவ்வாறு முனைந்த முனைப்புகளினால் விளைந்த பல்வேறு அம்சங்களுள் ஒன்றுதான் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகும்.

2.1 மலேசியத் தமிழ் இலக்கியமும் தனித்துவமும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே இங்குத் தமிழில் இலக்கிய முயற்சிகள் அரும்பத் தொடங்கிவிட்டன. இவ்வாறு தோன்றி வளர்ந்த இலக்கியப் படைப்புகள் மலேசிய விடுதலைக்கு முன்னால் தமிழகத்து இலக்கியத்தின் ஒரு பிரிவாகவே கருதப்பட்டன. விடுதலைக்கு முன்னால் தோன்றிய நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், கவிதை, நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை போன்ற எந்தப் படைப்பாக இருந்தாலும் அவற்றுள் மிகுதியும் அல்லது முழுக்க இந்திய, இலங்கைப் பின்னணியில் அங்குள்ள வாழ்வியல் நிலைகளைக் கொண்டு எழுதப்பட்டதும் இதற்கு ஒரு காரணம் ஆகும். ஆனால், மலேசிய விடுதலைக்குப் பின்னால் மலாயா நாட்டவராக வாழவேண்டிய ஒரு கட்டாய நிலை ஏற்பட்டதனால், மலேசியத் தமிழர்களுக்கு இந்தியத் தொடர்பு சிறிது சிறிதாகக் குறையப் பெற்றது. எனவே, சுதந்தர மலாயாவிற்கு ஏற்ப அவர்கள் ஒரு புதிய தமிழ்ப் பாரம்பரியம், பண்பாடு, இலக்கியம், வாழ்க்கை முறை போன்றவற்றை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு முனைந்தனர். மலேசியாவைத் தங்களின் வாழும் நாடாக உறுதியாக ஏற்றுக்கொண்ட பின்னரே, மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற ஒன்று தனித்த பண்புகளுடனும் அடையாளங்களுடனும் முழுமையாக உருவாகத் தொடங்கியது. விடுதலைக்குப்பின் இந்நாட்டினுடைய சூழல், சிக்கல், பின்னணி ஆகியவற்றோடு கூடிய படைப்புகள் மிகுதியாக வெளிவந்தன. இவை முற்றிலும் தமிழகத்து இலக்கியத்திற்கு மாறுபட்ட தன்மையுடன் அமைந்தன. இவையே பின்னர் மலேசியத் தமிழர்கள் வேறு; பிறநாட்டுத் தமிழர்கள் வேறு என்று சுட்டக்கூடிய அளவிற்குத் தனித்த அடையாளங்களாகவும் பண்பாடாகவும் தன்மையாகவும் அமைந்துவிட்டன.

3.0 மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் தமிழர் அடையாளங்கள்

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் தமிழர் அடையாளம் என்பதானது புலம்பெயர்ந்த மலேசியத் தமிழர்கள் படைத்துள்ள சிறுகதைகளில் வெளிப்பட்டுள்ள அல்லது அடங்கியுள்ள மலேசியத் தமிழர்களுக்கேயுரிய, அவர்களை மட்டுமே சிறப்பாகக் காட்டக்கூடிய வாழ்க்கைமுறை, வாழ்வியல் அனுபவங்கள், போராட்டங்கள், பண்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள் போன்ற அடையாளக் கூறுகளை உள்ளடக்கியதாகும். அவ்வகையில் மலேசியச் சூழலில் காணப்படும் தோட்டப்புற வாழ்க்கை, ஜப்பானியர் ஆட்சியின்போது மலேசியத் தமிழர்களுக்கு நேரிட்ட பயங்கர அனுபவங்களைக் கொண்ட வாழ்க்கை, மலேசியத் தமிழர்களுக்குச் சயாம் இரயில்பாதை ஏற்படுத்திய மரணப்போராட்ட வாழ்க்கை, கம்யூனிசப் பயங்கரவாதத்தினால் அவர்களுக்கு உண்டான இடர்வாழ்க்கை, தோட்டத்துண்டாடல் அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திய அல்லல் வாழ்க்கை, குடியரிமைச் சிக்கலும் சிவப்பு அடையாளக் கார்டும் அவர்களுக்கு ஏற்படுத்திய நிரந்தரமற்ற வாழ்க்கை போன்றவை அவற்றுள் சில. இவ்வனுபவங்கள் பிறநாடுகளில் வாழும் தமிழர்களுக்குத் தொடர்பற்றது; மாறாக, இவை மலேசியத் தமிழர்கள் மட்டுமே தங்கள் வாழ்க்கையில் அனுபவித்தவை ஆகும். இன்று இவ்வனுபவங்கள் அடங்கிய கூறுகள் மலேசியத் தமிழர்களுக்கு மட்டும் உரியதாகி, அவர்களின் தனித்த அடையாளங்களாகவும் நின்று அவர்களைச் சுட்டுகின்றன. இவை தமிழினத்திற்கென்று இருக்கின்ற பொதுவான அடையாளங்களிலிருந்து மாறுபட்டவை ஆகும். இவையே பிறநாட்டுத் தமிழர்களிலிருந்து மலேசியத் தமிழர்களைத் தனித்து இனங்காட்டும், வேறுபடுத்திக் காட்டும் அடையாளங்களாக உள்ளன. இவை தாயகத் தமிழிலக்கியமான தமிழகத்தில் தோன்றியுள்ள இலக்கியங்களிலோ அல்லது பிறநாடுகளில் தோன்றியுள்ள தமிழிலக்கியங்களிலோ காணப்படாதவை.

இவை மலேசியத் தமிழர்களுக்கு இந்நாட்டில் அரசியல், பொருளியல், சமூகம் ஆகிய சூழல்களினால் பல்வேறு காலப்பகுதிகளில் ஏற்பட்ட வாழ்வியல் அனுபவங்கள் ஆகும். மலேசியச் சூழலைக் கொண்டுள்ள இக்கூறுகள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பாதிப்பையும் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தி, பிறநாட்டுத் தமிழ்ப் படைப்புகளிலிருந்து இப்படைப்புகளை வேறுபடவும் தனித்து விளங்கவும் செய்துள்ளன.

இனி மலேசியத் தமிழர்களை அடையாளப்படுத்தக்கூடிய அவர்தம் வாழ்க்கை முறை, வாழ்வியல் அனுபவங்கள், போராட்டங்கள், பண்பாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ள மலேசியத் தமிழர்களைச் சிறப்பாகக் காட்டக்கூடிய முக்கிய அடையாளக் கூறுகளாகக் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டில் காணப்படுகின்றவற்றுள் சில பின்வருமாறு :-

- 3.1 தோட்டப்புற வாழ்க்கை.
- 3.2 ஜப்பானியர் ஆட்சி.
- 3.3 கம்யூனிசமும் அவசரக்காலமும்.
- 3.4 தோட்டத் துண்டாடல்.
- 3.5 குடியரிமையும் சிவப்பு அடையாளக் கார்டும்.

3.1. தோட்டப்புற வாழ்க்கை

உலக அளவில் மலேசியத் தமிழர்களின் முக்கிய அடையாளமாகவும் குறியீடாகவும் நீண்டகாலமாக இருந்து வந்தவை தோட்டப்புறங்களே. ஒரு காலப்பகுதியில் மலேசியாவில் தோட்டப்புறங்கள் என்றாலே நினைவுக்கு வருபவை அங்கு வாழ்ந்த தமிழ் மக்களும் அவர்தம் போராட்டம் மிகுந்த வாழ்க்கையும் ஆகும். மலேசியாவின் வளர்ச்சிக்கும் மேன்மைக்கும் ஆக்கச்சக்திகளாக விளங்கியவர்களுள் முதன்மை இடத்தில் இருப்பவர்கள் இத்தோட்டத் தொழிலாளர்களான தமிழர்களே எனில் மிகையில்லை. ஆனால், இவர்களின் வாழ்க்கையானது பல்வேறு போராட்டங்களும் சவால்களும் நிறைந்தது. ஐரோப்பியர்களுக்குச் சொந்தமான தோட்டங்களில் அவர்களின் அடக்குமுறைகளில் சிக்குண்டு, மிகச்சொற்ப ஊதியத்தில் கொத்தடிமைகள் போல உழைத்துத் தோட்ட முதலாளிமாரை வளப்படுத்திவிட்டு, அவர்கள் மட்டும் காலவோட்டத்தில் ஓட்டாண்டிகளாகவும் சாறு உறிஞ்சப்பட்டுவிட்ட சக்கைகளாகவும் மாறி அழிந்து போயினர். தோட்டங்களில் அடிப்படை வசதிகளற்ற சிறு வீடுகளில் விலங்குகள் போல் அடைத்து வைக்கப்பட்ட வாழ்க்கை வாழவேண்டிய கட்டாய நிலைக்கு அவர்கள் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே இவர்களின் வாழ்க்கையில் தோட்ட நிர்வாகத்தினரின் கெடுபிடி, அடக்குமுறை, சம்பளப் பிரச்சினை போன்றவை இவர்களின் வாழ்வைச் சிதறடித்து வந்தன. இவை தவிர்த்து, இவர்களின் மத்தியிலேயே காணப்பட்ட சாதியம், மூடப்பழக்கவழக்கங்கள், குடிப்பழக்கம், கல்வியின்மை, அறியாமை போன்றவையும் இவர்களின் வாழ்க்கையைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டன. இதனால் இவர்களின் வாழ்க்கைத்தரம் மிகவும் பின்தங்கிய, வறிய நிலையிலேயே இருந்தது. வறுமையும் தோட்ட நிர்வாகத்தினரின் அடக்குமுறையும் கிராணி, கங்காணி போன்றோரின் அச்சுறுத்தல்களும் அவர்கள் சந்தித்து வந்த அன்றாடப் பிரச்சினைகளுள் சில. அடிப்படை வசதிகளுக்காகவும் சம்பள உயர்வுக்காகவும் தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே இவர்கள் போராட்டங்கள் நடத்தி வந்துள்ளனர். ஆக, போராட்டமே இவர்களுக்கு வாழ்க்கையாக இருந்துள்ளது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் எண்பதுகள் வரை வெளிவந்துள்ள மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் காட்டும் சமுதாயத்தைப் பற்றிய ஓர் ஆய்வினை மேற்கொண்டால் அதில் முதலிடம் பெறுவது தோட்டப்புறச் சமுதாயம்தான் என்று துணிந்து கூறலாம். அந்த அளவுக்குத் தோட்டப்புறச் சமுதாயத்தின் குடும்ப அமைப்பு, மனப்போக்கு, பழமைப்பிடிப்பு, சமுதாயப்போக்கு, பழக்கவழக்கங்கள், குடிப்பழக்கம், சமய நம்பிக்கை, கல்விநிலை, குடியரிமைச் சிக்கல், தோட்ட நிர்வாகத்தினரின் கெடுபிடிகளும் அடக்குமுறைகளும் எனத் தோட்டப்புற வாழ்வின் பன்முகங்களும் கூர்மையாக இக்கதைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சி. கமலநாதனின் சஞ்சிக்கூலி (அன்பு இதயம், ப.ப.79-83) எனும் சிறுகதை தோட்டப்புறச் சமுதாயத்தின் நீண்டகால வரலாற்றைத் தன்னுள் அடக்கி வைத்திருப்பதனைக் காணலாம். இதில் வரும் கிழவன் ஒருவனின் கதை ஒட்டுமொத்தத் தோட்டப்புறத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வாழ்க்கைக் கதையாகவே அமைந்துவிடுகிறது.

“கிழவனுக்குத் தமிழ்நாட்டில் பிறந்த ஊர் மதுராந்தகம். கிராமத்தின் திண்ணைப் பள்ளியில் தன்னுடைய பாலபாடத்தை முடித்துக் கொண்டவன். பெரியசாமிக் கங்காணியின் கேங்கில் சஞ்சிக்கூலியில் ரோஸ் துரையின் கப்பல் ஆர்டரில் நிரந்தரக் கூலிக்காரனாக, ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் சொக்கறாப் பொடியன் கணக்கில்ஐந்து காசு சம்பளத்திற்கு நல்லதண்ணீர்தோட்டத்திற்குக்கூலியாளாகக்கொண்டுவரப்பட்டான். பெரிசாமிக்கங்காணியோ இல்லாத சொர்க்கத்தையெல்லாம் அந்த வாயில்லாத கிராமப் பூச்சிகளுக்குச் சொல்லித் தனக்குத் ‘தலைக்காசு’ என்ற மாதாந்தரப் போனசுக் காசு, வெள்ளைக்காரத் துரைகளுக்குக் காட்டிக்கொடுத்த கருங்காலிக் கொடுமைகளை இன்றைக்கு நினைத்துக் கொண்டாலும் கர்ப்பம் கலங்கிவிடும்! அந்த வழியில்தான் கிழவனை, அன்றையப் பொடியனை - அவன் தாய்மாமனுக்கும் தெரியாமல் சென்னைக்குக் கொண்டுவந்து குடும்பத்தை இரண்டாகக் கலைத்துவிட்டு, ஆவடியில் கிடைமடக்கிப்பின், நரகக் குழியான கப்பலில் ஏற்றிப்பின் பினாங்கு பிறைமலையில் தொழுவத்தில் இறக்கிவிட்ட கொடுங்காட்சிகளோடு, தோட்டம் என்ற பெயரில் அழிக்கப்படாத பூச்சோங் காட்டில் கொண்டுவந்து இறக்கிவிட்டு, மலேரியாவுக்கும் காய்ச்சல் கட்டிக்கும் காலராவுக்கும் பலியானவர்கள் போக எஞ்சியவர்களின் கூட்டத்தில் ஒருவனாக இருக்கின்றான் கிழவன்...” (ப.80) - என்று சொல்லும் கதை, தனிப்பட்ட ஒருவரின் கதையாக நமக்குத் தெரியவில்லை. மாறாக, ஒரு சமுதாயத்தின் வரலாறாகவே நமக்குப் படுகின்றது. தொடர்ந்து, அவன் சயாமில் மரண இரயில் பாதை அமைக்கும் போது படும் துன்பங்களும் பின்னர்த் தோட்டத் துண்டாடலால் பாதிக்கப்படுவதும் தோட்டப்புறத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்த அடையாளச் சுவடுகளாகவே நமக்குப்படுகின்றது.

சி. வடிவேலின் இரட்டைப்பூட்டு (இருண்ட உலகம், ப.ப.65-75) எனும் சிறுகதை மலேசியத் தோட்டப்புற வாழ்வை அப்படியே நம் கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அடையாளப்படுத்துவதில் வெற்றி பெற்றுள்ளது. விக்டோரியா மலைத்தோட்டத்தில் நடப்பதாகக் காட்டப்படும் கதையில் கதாசிரியர்,

“பெரியதுரைக்கு, எல்லோரும் ஒழுங்காக வேலைக்குச் சென்று மாதாமாதம் குறையாமல் இரப்பர்பால் கிடைத்தால் சரி. தமிழர்கள் ஏதோ சங்கத்தில் சேர்ந்து கூட்டம் போட்டுப் பேசுவார்களேயன்றிப் ‘புரட்சி, கிரட்சி’ என்று எதிலும் ஈடுபட்டுத் தோட்டத் தொழிலுக்கு இடையூறு செய்யமாட்டார்கள் என்பதில் பரிபூரண நம்பிக்கையுண்டு. அதோடு தங்கள் சமூகத்துடன்தான் வாய்வரிசை, கைவரிசையைக் காட்டிக்கொள்வார்களேயன்றி, மற்ற இனத்தவரோடு ‘அபாங்’ என்றும் ‘கவான்’ என்றும் ‘தெளக்கே’ என்றும் நட்புடன் இணைந்து சென்றுவிடுவார்கள் என்பது பெரியதுரை அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை. ஆகவே, ஒரு டிவிஷனுக்கும் அடுத்த டிவிஷனுக்கும் இடையே அடிக்கடி நிகழும் கள்ளக்கடை அடிதடி, சாடைப்பேச்சு, நேர்தாக்கு, மறைவுத் தாக்கு போன்ற சில்லறை விவகாரங்களில் தலையிடுவதில்லை; போலீசுக்கும் எட்டவிடுவதில்லை” (ப.21) - எனக் கூறும் பகுதியானது தோட்டத் தமிழர்கள் அடிப்படையில் அமைதியானவர்கள்; எளிதில் அடக்கியாளப்படக்கூடியவர்கள்; நேரங்காலமின்றி உழைக்கக் கூடியவர்கள்; அடிப்படை வசதிகளுக்குக்கூடப் போராடாதவர்கள்; மலிவான கூலிக்குக் கடுமையான உழைப்பைத் தரக்கூடியவர்கள்; தங்களுக்குள் இவர்கள் சண்டையிட்டுக் கொள்வார்களே தவிர, தோட்ட நிர்வாகத்துடன் சண்டைக்குப் போகமாட்டார்கள் போன்ற அடங்கிப்போகும் குணநல அடையாளத்தைக் கொண்டிருப்பதனைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

3.2 ஜப்பானியரின் கொடுங்கோலாட்சி

இரண்டாம் உலகப் போரின் போது மலாயா ஜப்பானியர் வசம் வீழ்ச்சி கண்டது. அதன்விளைவாக, ஏறத்தாழ, மூன்றரை ஆண்டுகள் மலாயாவில் ஜப்பானியரின் கொடுங்கோலாட்சி நடைபெற்றது. இதனால், மலாயா மக்கள் பல்வேறு துன்பங்களுக்கு ஆளாகி வருந்தினர். மலாயா மக்களுள் மலேசியத் தமிழர்களே ஜப்பானியர் ஆட்சியில் மிகவும் மோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்ததோடு பல்லாயிரக்கணக்கானோர் உயிர்களையும் உறவுகளையும் இழந்து பரிதவிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வியலில் அவர்கள் எதிர்கொண்ட மிகப்பெரிய நெருக்கடி ஜப்பானியர் ஆட்சிக்காலம்தான் எனில் மிகையிலலை. வேலையில்லாமலும் போதிய உணவில்லாமலும் தொல்லைப்பட்டதுடன், சயாமுக்குப் போய் அவர்கள் பட்ட துன்பங்களும் சொல்லில் அடங்கா. ஜப்பானியரின் கொடுமைகளுள் உச்சமாகக் கருதப்படுவது சயாம் மரண இரயில் பாதை ஆகும். இப்பாதை மலாயா, தாய்லாந்து (சயாம்), பர்மா ஆகியவற்றை இணைப்பதற்காகப் போடப்பட்டது. இப்பாதையை அமைக்க ஜப்பானியர் தோட்டப்புறத் தமிழர்களையே மிகுதியாகக் கட்டாயப்படுத்திச் சயாமுக்கு இழுத்துச் சென்றனர்.

தோட்டப்புறத் தமிழர்களைச் சயாம் காடுகளில் பலிகொடுத்த கொடுமை இப்பாதை அமைக்கும் வேளையில்தான் நிகழ்ந்தது. அன்றைய மலாயாவிலிருந்துகொண்டு செல்லப்பட்ட 73,502 பேரில் 62,475 பேர் மலேசிய இந்தியர்கள் ஆவர். இவர்களுள் 20,825 பேர் சயாமியக் காடுகளிலேயே பல்வேறு நோய்களுக்கும் ஜப்பானியரின் கொடுத்தண்டணைகளுக்கும் ஆளாகி இறந்தனர் (C. Konapal, p.175). அதனால், சயாம் மரண இரயில்பாதை என்றாலே அங்குப் பல்லாயிரக்கணக்கில் உயிர்விட்ட மலேசியத் தமிழர்களே கண்முன் நிழலாடுவர். இன்று இது மலேசியத் தமிழர்களின் அடையாளமாகவும் உள்ளது.

இவர்கள் அங்கு அட்டைக்கடி, மலேரியா, காலரா, சொறிசிரங்கு, பெரிபெரி (சத்துக்குறைவு நோய்), வயிற்றுப்போக்கு, வயிற்றுப்புண், பால்வினை நோய் ஆகியவற்றுக்கும் ஆளாகி மாண்டுபோயினர் (அறிவானந்தன். மெ., பக்.109, முரசுநெடுமாறன், பக்.43, ஜானகிராமன். மா., பக்.48) அங்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டவர்களுள் 75 விழுக்காட்டினர் அங்கேயே மடிந்து போயினர் என்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர் (முரசுநெடுமாறன், பக்.43) இவை பற்றிய செய்திகள் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சமுதாயத்தை அலசி ஆராயும் நோக்கும் போக்கும் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கே இன்று அதிகம் உண்டு. எனவே, மலாயாவில் ஜப்பானியரின் கொடுமைகளும் சயாம் காடுகளில் மலேசியத் தமிழர்களுக்கு இழைத்தக் கொடுமைகளும் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் அதிகமாகவும் ஆழமாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, அநுபூதிக்கடியனின் மறக்கமுடியாது உள்ளிட்ட நான்கு கதைகள், சி. வடிவேலின் முத்துசாமிக்கிழவன், இருண்ட உலகம், தாயும் மகனும், இரண்டு திருடர்கள், சி. வேலுசாமியின் மீனாட்சி, சி. கமலநாதனின் சஞ்சிக்கூலி போன்ற கதைகள் ஜப்பானியர் ஆட்சியில் மலேசியத் தமிழர்களின் இன்னல்கள் நிறைந்த வாழ்க்கையை ஆழமாகக் காட்டி நிற்கின்றன.

மீனாட்சி என்ற கதை 1942-ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் நடப்பதாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இச்சமயத்தில் சயாம் இரயில்பாதை அமைப்பதற்குத் தோட்டந் தோட்டமாக ஆள்திரட்டிக் கொண்டிருந்த சமயம். தோட்டத்து அதிகாரிகள் தங்களுக்குப் பிடிக்காத ஆள்களையெல்லாம் ஜப்பான்காரனிடம் சொல்லிச் சயாமுக்கு அனுப்பி வந்தார்கள். தோட்டத்து அதிகாரிகளுக்கு முருகப்பா வேண்டியவராய் இருந்தும் மனைவி மீனாட்சியைப் பிரிந்து சயாமுக்குச் செல்ல நேரிடுகின்றது. அந்தச் சோகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மீனாட்சிக்குக் கணவன் இறந்துவிட்டான் என்ற செய்தி பேரிடியாக விழுகின்றது. பின்னர், மீனாட்சி வேறு ஒருவனின் மனைவியாகிறாள். ஆனால், சில காலங்களில் உருக்குலைந்த நிலையில் மனைவியோடு

எஞ்சிய காலத்தைக் கழிக்கலாம் என்று திரும்பிய முருகப்பா செய்தியறிந்து துடித்துப் போகிறான். மீனாட்சியோ தற்கொலை செய்து கொள்கிறாள் (அக்கரை இலக்கியம், ப.ப.358-375).

தாயும் மகனும் எனும் கதையில் கணவன் செல்லச்சாமி சயாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட, ஐந்து வயது மகனை வளர்க்கும் பொறுப்பு மனைவி மங்கம்மாவின் தலையில் விழுகிறது. தோட்டப்புறத்தில் உணவு கிடைக்காத கொடுமையினால், கிள்ளான் துறைமுகத்தில் விமானத்திடல் கட்டும் வேலைக்குச் செல்கிறாள் அவள். அங்கு ஜப்பானியர் கொடுமையால் மகனை இழந்து அவன்படும் துன்பமே கதையில் காட்டப்பட்டுள்ளது (அக்கரை இலக்கியம், ப.ப.413-426).

3.3. கம்யூனிசப் பயங்கரவாதம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கம்யூனிச சித்தாந்தக் கருத்துகள் அன்றைய பிரிட்டிஷ் மலாயாவில் மெல்லப் பரவத் தொடங்கின. அதன்விளைவாக, 1930-இல் மலாயாக் கம்யூனிஸ்டுக்கட்சி (Malayan Communist Party) தோன்றியது. இக்கட்சியின் நடவடிக்கைகள் பிரிட்டிஷ் அரசுக்குப் பெரும் மிரட்டலாக அமையவே தொடங்கிய சில ஆண்டுகளிலேயே அக்கட்சி தடை செய்யப்பட்டது. ஆனால், ஜப்பானியர் ஆட்சியின்போது இக்கட்சியைச் சார்ந்தோர் பலர் இனவேறுபாடற்ற நிலையில் மக்களை ஒருங்கிணைத்து ஓர் அமைப்பைத் தோற்றுவித்து ஜப்பானியரை எதிர்த்தனர். அவ்வமைப்பு மலாயா மக்களின் ஜப்பானிய எதிர்ப்புப்படை (Malayan People's Anti Japanese Army) என அழைக்கப்பட்டது. அதற்குப் பிரிட்டிஷாரின் ஆதரவும் இருந்தது. ஜப்பானியர் தோற்றோடிய பின்னர், அவ்வமைப்பு பிரிட்டிஷார் திரும்பும்முன் தற்காலிகமாக நாட்டின் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி, இந்நாட்டை ஒரு கம்யூனிச நாடாக மாற்ற முயன்றனர். பிரிட்டிஷார் அதற்குத் தடையாக இருக்கவே தங்களின் இலட்சியத்தை அடைவதற்கு தலைமறைவு வாழ்வு மேற்கொண்டு சதிநாச வேலைகளிலும் அழிவு வேலைகளிலும் ஈடுபட்டனர். இவர்களே பின்னர் கம்யூனிசப் பயங்கரவாதிகள் எனப்பட்டனர். ஜப்பானியர் ஆட்சியினால் ஏற்கெனவே மிகவும் நொந்து போயிருந்த மலேசியத் தமிழர்கள் இப்புதுப்பிரச்சனையினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. கம்யூனிச பயங்கரவாதத்தை ஒடுக்க பிரிட்டிஷ் அரசு 1948, ஜூன் மாதம் அவசர காலத்தைப் (Emergency Period) பிரகடனப்படுத்தியது. அது பின்னர் 1960, ஜூலை மாதத்தில் மீட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. சுமார் பன்னிரண்டு ஆண்டுகாலம் ஊரடங்கு, உணவு, வசிப்பிடக் கட்டுப்பாடுகள் போன்றவற்றால் பாதிக்கப்பட்டனர். நகர்ப்புற மக்களைக் காட்டிலும் தோட்டப்புறத் தமிழர்களே பெரிதும் பாதிப்புக்குள்ளாயினர். இக்காலப் பகுதியில் கம்யூனிஸ்ட் எனக் கருதப்பட்டவர்கள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். அரசால் சுடப்பட்டு இறந்தோர் பலர்; நாடு கடத்தப்பட்டோர் பலர். அவர்களுள் மலேசியத் தமிழர்களும் அடங்குவர். ஆனால், இதுகுறித்த செய்திகள் குறைந்த அளவே மலேசிய எழுத்தாளர்களால் படைப்புகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஜப்பானியர் ஆட்சியின் அவலங்களைப் பற்றிப் பரவலாக எழுதியுள்ள படைப்பாளர்கள் இந்தக் கம்யூனிசப் பயங்கரவாதத்தால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகளைப் பற்றி ஏன் அதிகமாக எழுதாமல் விட்டனர் என்பது இன்றளவிலும் ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் எழும் ஒரு கேள்வியாகவே உள்ளது.

சி. வடிவேலின் தியாகப்பரிசு (இருண்ட உலகம், ப.ப.75-101) எனும் சிறுகதையில் அவசரக் காலத்தின்போது கம்யூனிசப் பயங்கரவாதிகளை ஒழிக்கக் காட்டுக்குச் செல்லும் காப்பர்ல் பாண்டியன் அங்கு வாழும் பழங்குடிப்பெண் ஆண்டா என்பவளிடம் கொள்ளும் காதல் காட்டப்படுகின்றது. அவனைப் பயங்கரவாதிகளின் குண்டடித் தாக்குதலிலிருந்து அவள் காப்பாற்றுகிறாள். ஆனால், அவள் துடுபட்டு இறந்துபோகிறாள். இறக்குமுன் அவள் பயங்கரவாதிகளின் தலைவனைக் கொன்றுவிடுகிறாள். இறுதியில் அவனுக்கு

வீரவிருது கிடைக்கின்றது. ஆக, இக்கதையில் காதலுணர்வு பாதியாகவும் நாட்டின் மீதுகொண்ட கடமையுணர்வு மீதியாகவும் காட்டப்பட்டு, காதலும் வீரமும் பிரிக்க முடியாத, பிரிக்கப்படக்கூடாதவையாகவும், கடமைக்குக் காதலே அடிப்படையாகவும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

3.4 தோட்டத் துண்டாடல் பிரச்சினை

இருபதாம் நூற்றாண்டின் அறுபதுகளில் காணப்பட்ட ஒரு சமகால வரலாறு தோட்டத் துண்டாடல் ஆகும். விடுதலைக்குப்பின் தோட்டப்புறச் சமுதாயத்தின் முக்கிய வாழ்வியல் பிரச்சினையாக அது அமைந்தது. சுமார் 290 தோட்டங்களில் வாழ்ந்த 22,500 தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையைப் பாதித்த சிக்கல் அது. நாட்டின் அவசரகாலப் பிரகடனமும் (1948) மலாயாச் சுதந்திரமும் (1957) ஆங்கிலேயே முதலாளிமார்களைத் தோட்டங்களை விற்பதற்குத் தூண்டின. எளிதில் விற்றுவிட வேண்டி, தோட்டங்களைத் துண்டுபோட்டு விற்றனர். இதன்விளைவாகப் பல ஆயிரம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வேலையை இழந்து நடுத்தெருவில் நின்றனர். பிச்சையெடுக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். பலர் மீண்டும் முன்னோர் நாடான இந்திய நாட்டிற்கே திரும்பினர். இன்னும் சிலர் வேலை தேடி, காடுகள் நிறைந்த சபா, சரவாக் போன்ற கிழக்கு மலேசிய மாநிலங்களை நாடிச் சென்றனர். மலேசியத் தமிழ்ச் சமுதாயம் குறிப்பாகத் தோட்டப்புறச் சமுதாயம் கடந்த நூற்றாண்டில் எதிர்கொண்ட பன்முகத் துன்பங்களுக்கு முக்கியக் காரணமாய் அமைந்தது தோட்டத் துண்டாடலே எனில் மிகையில்லை. அதன் பல்வகைப் பாதிப்புகள் மலேசியத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி, அவற்றின் பாடுபொருள்களாகவும் கருபொருள்களாகவும் ஆகியுள்ளன.

தோட்டத்துண்டாடல் சிக்கலிலிருந்து தோட்ட மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அப்போதைய மலேசிய இந்தியர் காங்கிரசின் தலைவராயிருந்த துன் வீதி. சம்பந்தன் அவர்கள் தேசிய நிலநிதிக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தினை (National Land Finance Co-operative Society Limited) 1960-இல் தொடங்கி, விற்கப்படவிருந்த பல தோட்டங்களை வாங்கி, தோட்ட மக்களுக்குப் புதுவாழ்வு அளித்தார். கூட்டுறவுச் சங்கத்தைப் பற்றியும், அதன் தேவையைப் பற்றியும் மக்கள் மத்தியில் கொண்டு செல்ல, கூட்டுறவுச் சங்கம் அக்காலப் பகுதியில் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஆதரவையும் உதவியையும் நாடியது. ஏனெனில், அக்காலப்பகுதியில் மக்களை அதிகம் சென்றடையக்கூடிய ஒரு முக்கிய ஊடகமாக இலக்கியத்துறை விளங்கியதால் தமிழ்ப் படைப்பாளர்களின் சேவையைக் கூட்டுறவுச் சங்கம் நாடியது. அதன்விளைவாக, தோட்டத் துண்டாடல் பற்றியும் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் மேன்மையைப் பற்றியும் ஏராளமான கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர்களால் படைக்கப்பட்டன.

தோட்டத் துண்டாடலின் பல்வகைப் பாதிப்புகள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் காட்டப்பட்டுள்ளன. துண்டாடல் கொடுமை (அன்பு இதயம், ப.ப.60-67) எனும் சிறுகதையானது தோட்டத் துண்டாடலால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தின் கதையைக் காட்டுகின்றது. இக்கதையில்,

“ஐயா, நானும் எனது மனைவியும் ஐந்து பிள்ளைகளும் ‘டெலோக்’ தோட்டத்தில் வாழ்ந்து வந்தோம். ஆறு மாசத்துக்கு முன்னால் அந்தத் தோட்டத்தத் துண்டாக்கிட்டாங்க. நாங்க எல்லோரும் விரட்டப்பட்டோம். நாங்க ரத்த வேர்வை சிந்தி நடட ரப்பர் மரங்களையும் கண்ணுபோலக் காப்பாத்தின செம்பனை மரங்களையும் எங்களுக்குச் சொந்தமான ஆடுகள், மாடுகள் எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு நிர்க்கதியா வெளியேறினோம். நாங்க பாய்ப்படுக்கை, மூட்டை, முடுச்சி எல்லாத்தையும் சுருட்டிகிட்டு வெளியேறியதைச் சினிமாப்படம் எடுத்திருந்தா, அந்தப் படம் காட்டப்படற இடமெல்லாம் கண்ணீர் ஆறு உருவாகியிருக்கும்” (ப.63)

“ஒரு ரப்பர் மரம் வீழ்ந்தால் ஒரு தமிழன் வீழ்ந்தான் என்றுபொருளாகின்றதே! ஒரு தோட்டம் துண்டானால் ஓராயிரம் தமிழர் வாழ்வு அழிந்ததென்ற நிலை உருவாகின்றதே!”

(ப.67) - எனவரும் பகுதிகள் ஒரு குடும்பத்தைக் காட்டினாலும் அதன்வாயிலாக துண்டாடலால் பாதிக்கப்பட்ட ஒட்டுமொத்தபாட்டாளி வர்க்கத்தையே அது காட்டிவிடுகின்றது. கதையில் பிரச்சாரத்தொனி காணப்பட்டாலும், தோட்டத் துண்டாடலின் கொடுமையை உணரமுடிகின்றது.

3.5 குடியரிமையும் சிவப்பு அடையாளக் கார்டும்

நாட்டின் விடுதலைக்குப் பின் மலேசியத் தமிழர்களின் அடையாளமாகிப் போன ஒன்று குடியரிமையற்ற நிலையும் அதனால் கிடைக்கப்பெற்ற சிவப்பு அடையாளக் கார்டும் ஆகும். குடியரிமைச் சிக்கல் சுதந்திரத்தின் போதே மெல்ல வெளிப்பட்டது. எனினும், அப்பொழுது ஜசோலி (Jussoli) முறையில் நாட்டில் குடியேறி வாழும் பிறநாட்டவர்களுக்குக் குடியரிமை வழங்குவதற்குச் சுதந்திரத்திற்குமுன் காலனித்துவ அரசின் அங்கீகாரத்துடன் ஏற்படுத்தப்பட்ட பல இனத்தவரையும் உள்ளடக்கிய அரசு முன்வந்தது. ஆனால், மலேசியத் தமிழர்களுள் பலர் அப்பொன்னான வாய்ப்பை விழிப்புணர்ச்சியின்மை, அலட்சியம், கவனக்குறைவு, அக்கறையின்மை, கல்லாமை, தொலைநோக்கின்மை போன்ற பல்வேறு குறைபாடுகளால் தவறவிட்டனர். ஆனால், 1969-இல் ஏற்பட்ட இனக்கலவரத்திற்குப்பின் குறிப்பாக, எழுபதுகளுக்குப்பின் இக்குடியரிமைச் சிக்கல் மீண்டும் வேகமாகத் தலைதூக்கியது. இதனால் சுதந்திரத்தின்போது எடுக்கத் தவறியவர்கள் பெருமவதிக்கு ஆளாயினர். குடியரிமை பெற்றவர்களுக்கு நீல நிறத்திலும் குடியரிமை அற்றவர்களுக்குச் சிவப்பு நிறத்திலும் கொண்ட அடையாளக் கார்டுகள் கொடுக்கப்பட்டன. எழுபதுகளுக்குப்பின் சிவப்பு அடையாளக் கார்டைப் பெற்றவர்கள் அதனால் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டு, பலவாறாக அலைகழிக்கப்பட்டனர். குடியரிமை அற்றவர்களை அடையாளப்படுத்தும் குறியீடாகவே இச்சிவப்பு நிறம் ஒரு காலப்போக்கில் கருதப்பட்டது. அஃது அபாயத்தின் சின்னமாகவும் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டது. இவ்வடையாளக் கார்டைக் கொண்டவர்கள் இந்நாட்டிலேயே பிறந்திருப்பினும், அரசுத் துறையில் வேலையில் சேருவதற்கு இயலாது. மேலும், திருமணத்திற்குப் பெண்ணோ ஆணோ கிடைப்பதற்கும் சிரமமிருந்தது. தோட்டத் துறைகளிலும் தனியார் நிறுவனங்களிலும் வேலை செய்வதற்கும் அரசு வேலை பெர்மிட் முறையை அமல்படுத்தியது. அந்த வேலை பெர்மிட் கிடைப்பதும் முயற்கொம்பாக இருந்தது. பல்வேறு சிரமங்களுக்குப்பின் கிடைக்கும் அவ்வேலை பெர்மிட்டையும் தொடக்கத்தில் மூன்று மாதத்திற்கொருமுறை புதுப்பிக்க வேண்டிய கட்டாய நிலையும் இருந்தது. வேலை பெர்மிட் இல்லையேல் வேலையில்லை; அதனால் இந்நாட்டில் வாழ வழியே இல்லை எனும் மோசமான நிலையும் உருவானது. எனவே, இக்காலப்பகுதியில் குடியரிமையற்றவர்கள் செத்துச் செத்துப் பிழைக்க வேண்டிய ஓர் அவல நிலையில் வாழ்ந்தனர். எழுபதுகளுக்குப்பின் மலேசியத் தமிழர்களின் அடையாளமாகிப்போன குடியரிமையற்றநிலை, சிவப்பு அடையாளக் கார்டு, வேலை பெர்மிட் ஆகியவற்றைப் பற்றி மலேசியத் தமிழ்ப் படைப்புக்கள் பரவலாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் அதிகம் பேசப்பட்டுள்ள கதைப்பொருள்களுள் இதுவும் ஒன்றாகும். பல சிறுகதைகள் குடியரிமை இல்லாதவர்களின் அவலத்தை ஆழமாகக் காட்டியுள்ளன. சட்டத்திற்கு (புதிய சமுதாயம், இதழ் 10.7.1977, ப.ப.19-20) எனும் கதையில் வரும் மாந்தரான முனுசாமியின் பிறந்த தூறா (பிறப்புப் பத்திரம்/சான்றிதழ்) ஜப்பானியரின் அவல ஆட்சியின் அலைகழிப்பின் போது தொலைந்துவிடுகிறது. பலமுறை குடியரிமை கேட்டுக்கேட்டு அலுத்துப்போன விரக்தியில் அவன்,

“இதெல்லாம் என் பிரசா உரிமை கேட்டு எழுதின தூறாங்க. நான் எத்தனை வருசமா பாடுபடறேன். பெரசா உரிமை கெடைக்க மாட்டேங்குது. ஏங்க நான்தான் கேக்குறேன். நானும் இங்கே தானே பொறந்தேன்! எனக்கு மட்டும் ஏங்க பெரசா உரிமை கிடைக்க

மாட்டேங்குது? ஒன்று கொடுக்கிறதா இருந்தா கொடுங்க! இல்லைன்னா சொல்லிடுங்க! இந்த மாதிரி ரெண்டுங்கெட்டானா அலைய விடாதீங்க! பரவாயில்லை, நான் ஏதாவது ஆயிட்டுப் போயிடறேன். இது ஆண்டவனுக்கே அடுக்காது!”

என்று பேசுவதானது அவன் நிலையிலுள்ள மக்களின் மனநிலையையும் விரக்தியடைந்த நிலைக்குச் சென்றுவிட்டதனையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

அந்நியங்கள் (இளஞ்செல்வன் சிறுகதைகள், ப.ப.149-153) என்ற கதையில் எளிதாகக் குடியரிமை கிடைத்த காலத்தில் கோட்டை விட்டுவிட்டு, காலங்கடந்து தூரியவணக்கம் செய்யும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனின் கூற்று குடியரிமையற்ற மலேசியத் தமிழனின் அறியாமையையும் ஏமாளித்தனத்தையும் காட்டுகின்றது.

“ஆமாங்க, வரிசையா நிப்பாட்டிக் கைதூக்கச் சொல்லித்தான் கொடுத்தாங்களாம். அப்ப நான் பொடியங்க... ஆனா... என்ன பண்ணுதுங்க... எங்கப்பா ஒரு ‘வாய் பொளந்தான்’க...! எங்கப்பா மட்டும் தானுங்களா? சஞ்சிக் கூலியா அறிவாளிங்களையா கூட்டிக்கிட்டு வந்திருக்காங்க... நன்மை தீமைங்கள் அறிஞ்சி செயல்படுறதுக்கு...” (ப.2)

என்ற பாதிக்கப்பட்டவனின் கூற்றில் அவன் நிலையிலுள்ள கல்வியறிவற்ற சமுதாயத்தைக் காட்டுவதோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களின் பிரதிநிதியாக இருந்து குரல் கொடுப்பதனையும் கேட்க முடிகின்றது.

4.0 தொகுப்புரை

மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் மலேசியத் தமிழர்களை அடையாளப்படுத்தும் கூறுகள் இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே இக்கூறுகள் மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் வெளிப்பட்டாலும், விடுதலைக்குப் பின்னரே இவை அதிகமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் முப்பதுகளிலிருந்து சிறுகதைகளில் மலேசியத் தமிழர்களை அடையாளங்காட்டக்கூடிய கூறுகளாக விடுதலைக்கு முந்தைய, பிந்தைய தோட்டப்புற வாழ்க்கை முறை, நாற்பதுகளில் காணப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர் போராட்டங்கள், இரண்டாம் உலகப்போரின் போது மலாயாவில் நடந்தேறியஜப்பானியரின் கொடுங்கோலாட்சியும் சயாம்மரண இரயில்பாதையும், நாற்பதுகளில் காணப்பட்ட கம்யூனிஸ்டுகளின் கலவரங்களும் பயங்கரவாதச் செயல்களும், அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட தோட்டத் துண்டாடல், எழுபதுகளில் காணப்பட்ட குடியரிமைச் சிக்கல், சிவப்பு அடையாளக்கார்டு, வேலைபெர்மிட் முறை போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவை மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வோடு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் தொடர்பு கொண்டுள்ளதால், இவற்றை அவர்களைச் சுட்டும் தனித்த அடையாளங்களாகத் திகழ்கின்றன எனலாம். இவற்றின் வாயிலாக அந்தந்த காலகட்டத்தில் அவர்களின் மனநிலைகளையும் எண்ணப் போக்குகளையும் உணர்வுகளையும் ஏக்கங்களையும் உணரமுடிவதால் அவர்களின் வாழ்வியலைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளப் பெரிதும் உதவுகின்றன. மலேசியத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் வெளிப்பட்டுள்ள இக்கூறுகள் மலேசியத் தமிழர்களின் அடையாளங்களைக் காட்டும் கருவிகள் ஆகும். சுருங்கக் கூறின் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வெளியான இலக்கியப் படைப்புகள் மலேசியத் தமிழர்களின் அந்தந்த காலப்பகுதி மனநிலைகளையும் நிலவரங்களையும் அறிந்துகொள்வதற்குத் துணைசெய்யும் அடையாள ஆவணங்கள் என்று குறிப்பிடுவதில் மாற்றுக்கருத்து இருக்க இயலாது.

Bibliography

- Arasaratnam.S. (1979) Indians in Malaysia and Singapore. Kuala Lumpur: Oxford University Press
(Revised Edition)
- Arivanantham, M. (2004). Itu EEka7 Cuvamu - Irupatâm Nû__âGmil Malçciya Intiyarka7. Kelana Jaya.
CeIIai Vâcakar Vammam. (1968) Akkarai Ilakkiyam. Chennai.
- Ilanjelvan, M.,A. (1999) I7añcelvaI Ci_ukataika7. Chennai: Mitra Publication.
- Janaki Raman, M. (2006) Malçciya Intiyarka7iI IkkammâIa Nilai. Kuala Lumpur: Ashwin Trading.
- Kalaimuthu, K. (2008). Malçciya Intiyarka7 - Ôrâyvu. Kuala Lumpur: Fine Arts Printing Works.
- Karnial Singh Sandhu. (1969) Indians in Malaya. (Pp,171-183). Cambridge: The University press.
- Konapai.C. (1951) Indians Overseas:1838 -1848. New Delhi: Indian Council of World Affairs
- Malçciyac Ci_ukataika7. (1968). AIpu Itayam. Kuala Lumpur: Ponni Publication.
- Murasu Nedumaran. (2006). Malçciyat Tami;arum Tami;um. Chennai: International Institute for Tamil
Research.
- Ramasamy, P. (1999). Malçciyat Tômmat To;ilâ7ar Vâ;vum PôrâmmaEka7um. Kuala Lumpur: Sembaruthi
Publication.
- Sakthi Mohan. (2001). Kamal Kamanta Tami;aI. Chennai: Kavikuyil Printer.
- Vadivelu, C. (1970). IruGma Ulakam. Seremban: Barathi Publication.